

JOAN SALA "SERRALLONGA"

Durant el primer terç del segle XVII, Catalunya sofreix una forta crisi econòmica, social i política, que en gran part condiciona el desenvolupament del bandolerisme. No es tracta d'uns fonaments específicament catalans, sino d'unes manifestacions que amb la intensitat variable, afecten tot l'occident europeu.

Quan en "Serrallonga" comença a actuar l'any 1622, el bandolerisme català coneix un moment de forta devallada. La causa radica exclusivament, en la persecució implacable de què fan objecte per part dels dos darrers virreis nomenats per Felip III, el Duc d'Albuquerque i el Duc d'Alcalà.

Després d'aquesta petita crisi el bandolerisme es torna a refer prop dels anys 1623 i 1625 i la situació no es pot controlar per part dels governants i que es venen incapaços d'aturar la situació.

Després de diversos sometents organitzats per el virrei Santis en l'any 1625, en el dia 29 de març després, 10 de juny, 2 de juliol, 20 de setembre, 21 de novembre efectua un sometent general, i altra vegada 16 de desembre un sometent general, però tot resulta inútil, el bandolerisme segueix per tot Catalunya on es crea un estat de pànic en tots els ciutadans.

En "Serrallonga" comença a sobresortir en la primavera del 1626. El governador de Catalunya Alex de Marimon, envia un informe a Felip IV a Barcelona, on detalla els llocs on es refugia en "Serrallonga" -Rupit, Viladrau, Vilanova de Sau, Susqueda i Queros, i també alguns dels seus lloctinens, Cristòfol Badrigera, Pere Joan Puig, àlies l'heren Puig de la Vall.

Després d'aquest informe es decideix perseguir el bandolerisme arreu de Catalunya. Després d'aquests fets en "Serrallonga" es retira a França.

